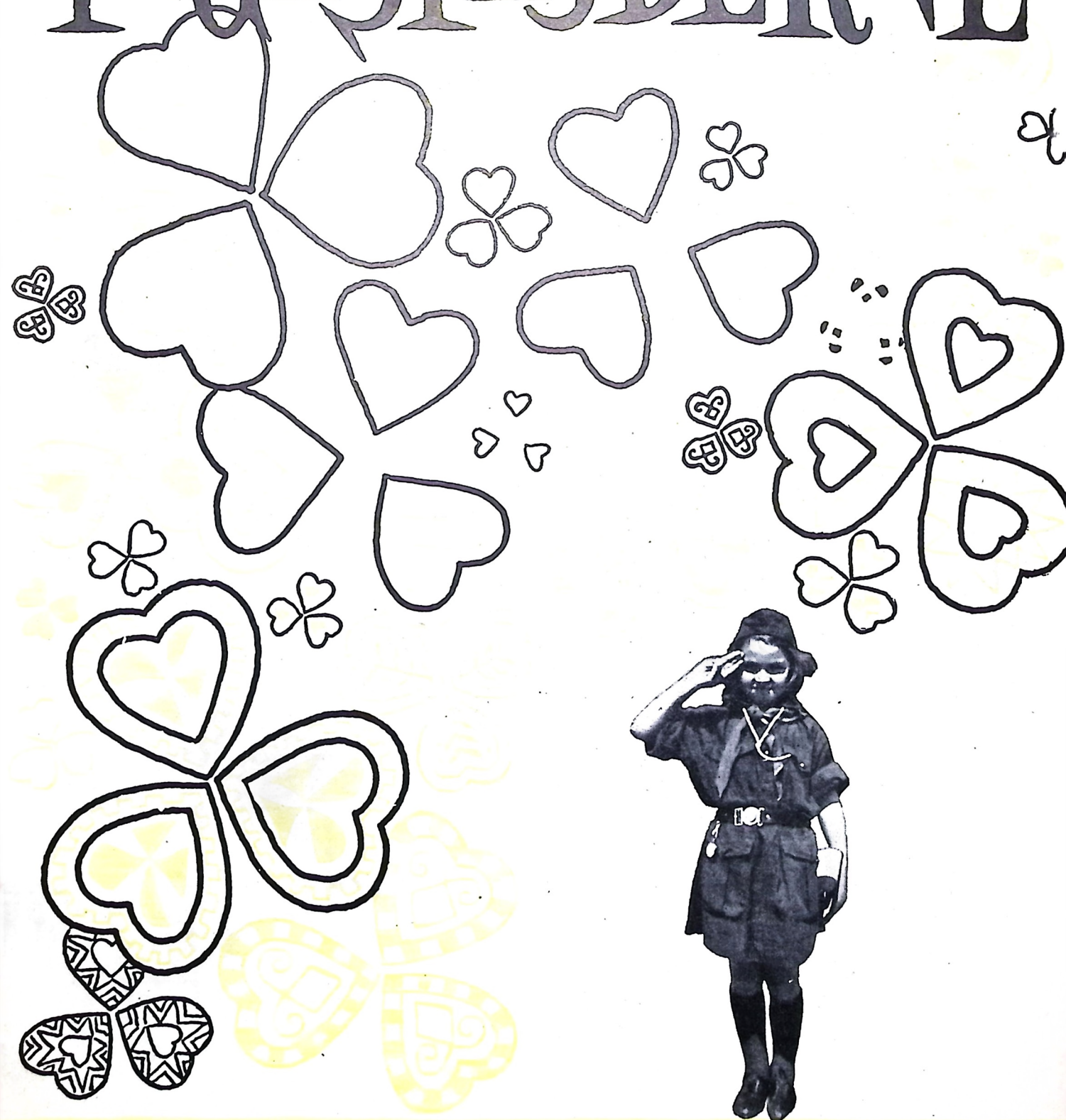


PIGESPEJDERNE





MÅNEDENS VERS

Husk det unge himmelstormer,
tusindvis af uniformer,
hornsignal og trommespil,
flag og vimpler, hvide telte
skaber nok af søndagshelte,
som kun virker udadtil.
Men den spejder, der er ægte,
overalt vil ærlig fægte
og er spejder ugen ud.
Måned, år, ja, hele livet
ser en spejder perspektivet
i hvert punkt af lovens bud.
Ingen af dem kan vi fjerne,
de er stråler af en stjerne.

Alex Garff



Lejrleder for
Brahe Trolle-
borg lejren,
distriktschef
fru Grethe
Jørgensen,
Nordjyllands
distrikt

Hvordan kan det så blive det store eventyr for alle de mange forventningsfulde spejdere, der i 1960 samles i lejrene rundt om på Fyn? Jo, når alle spejdere møder med glade smil, som de to små spejdere jeg mødte, og alle søger at være hjælpssomme mod kammerater og førere. Når vi ikke blot ønsker at nyde lejrenes glæder, men også selv yder noget, så tror jeg, at de ti dage for os alle i jubilæumslejrene vil blive det helt store eventyr.

Tom

Kære spejdere!

Forleden mødte jeg et par små spejdere, deres øjne strålede omkap med solen, og stolte var de, for de havde netop været henne hos deres tropsfører og købt sparemærker for deres lige erhvervede karakterpenge. Vi sludrede lidt om, hvor morsomt det nu var selv at samle penge sammen til jubilæumslejren, og at se beløbet sådan lidt efter lidt øges i bogen. Jeg fik også at vide, hvor travlt de havde i deres patrulje, med at lære en masse inden sommeren, for de ville nu ikke være dem, der ikke kunne klare teltrejsningen, lejrarbejderne og det andet. Jeg var ikke et øjeblik i tvivl om, at spejderne i den patrulje havde det dejligt i deres forberedelser til lejren.

Da vi gik hver til sit, udbød den ene: „Du kan altså tro, vi glæder os til sommer!“

Ja, mon ikke de allerfleste af os glæder os, baade de helt ny spejdere, der ikke tidligere har været i mere end en enkelt lejr, ældre spejdere, der både har oplevet tropslejre, divisionslejre og storlejre, og så de „helt gamle“ der mindes tidligere korpslejre som det helt store eventyr.

INDHOLD

	Side
Månedens vers	42
Kære spejdere	42
Sagnet om Sct. Georg	43
De beretter i den gamle dagbog om	44
Nu skal vi prøve noget nyt!	45
Lærkernes patruljespisekammer	46
Allehånde	46
Lejrpude	47
Naturkendskab	47
Jubinyt	48
Jubilæumslotteriet	48
„Epidemi“ i jubilæumslejrene	49
Tips til turneringen	50
Lidt om vores sommerhus — teltet	51
Lejrspøt til hest	52
Læsehesten	52
Ryttermærket	53
Hvis du en dag får lyst til lidt ekstra lækkert!	54
Postbox	54
Er „de andre“ høfligere end vi?	55
Rådsklippen	56
Ved du, hvad det hedder på engelsk?	56
Det er dejligt at være mange, men man kan også blive for mange	57
Bagsværd-troppene har fået eget hus	58
Tinka	58
Jubi-Kryds	59

SAGNET OM Srl. Georg



I det tredje århundrede blev Selina i Lykien hjemsogt af en ond skæbne, idet en frygtelig drage med sin vildskab og grumhed beherskede hele egnen. Den overfaldt og dræbte mennesker og dyr, og folk flygtede ind i byen, der var omgivet af en høj mur, og stængede porten.

Men dragen lagde sig uden for porten for at overfalde enhver, der vovede sig ud eller ind.

Kongen lod da kundgøre, at den, der kunne dræbe dragen, skulle få den smukke kongedatter til ægte. Mange var de modige mænd, der satte livet til for denne belønning, men forgæves.

Som tiden gik, voksede dragen i størrelse og grumhed. Frygteligst var den, når den var sulten, da larmede den, så murene rystede, og der stod giftige dampe ud af dens gab. For at formilde den og stille dens sult, slap man et par får ud til den hver dag. Sådan gik nogen tid i nogenlunde fred, men der var ikke mange får i byen, og folk havde intet at leve af, og snart var det sidste lille lam ofret til dragen og denne brølede højere end før, og truede med at knuse bymuren.

I byen samledes man til rådslagning og enedes om den frygtelige løsning, at en af byens unge borgere hver dag efter lodtrækning måtte ofre sit liv for de andre og vandre ud til dragen.

Det var skrækelige uger, der fulgte. Hver dag måtte en ung mand eller kvinde gå den tunge vej ud gennem byporten for at ofres til dragen, efterladende en sørgende skare af slægt og venner, der havde sagt det sidste farvel.

En dag traf loddet kongens datter. Stor var fortvivlelsen, for alle elskede hende højt, og mange tilbød at gå i døden i stedet for hende, men hun afslog alle tilbud. Hun ville gøre sin pligt, sådan som de andre havde gjort, og hun gjorde sig klar til at gå.

Nu hændte det, at en ung ridder fra Kappadonien, der var på rejse gennem en nærliggende egn, hørte om den frygtelige skæbne, der havde ramt byen Selina. „Man kan slet ikke nærme sig byen,“ sagde folk, „for dragen angriber enhver og forgifter dem med sin pest-ånde.“

Ridderen hørte opmærksomt på beretningen. Hans navn var Georg, han var kristen, og i sin hjemegn kendt som en meget modig mand, der var blandt de bedste i våbenbrug. Han betænkte sig ikke længe, men sadlede sin hest og red af sted i retning mod Selina.

På lang afstand kunne han høre en tordnende larm, det var dragen. Snart så han byen ligge foran sig, og den frygtelige drage, der lå og ventede på sit næste offer. Han bad en kort bøn, gav hesten af sporene og red frem for at fælde sin fjende.

I det samme gik byporten op, og den unge prinsesse trådte ud, viet til sin grusomme skæbne. Hun holdt hænderne for øjnene, for at modet ikke skulle svigte hende, og hun gik frem ad den vej, hun vidste, det var hendes tunge pligt at gå.

Dragen så hende komme og nærmede sig snigende for at sønderrive hende. Da for Georg som et lyn ind på den og borede sin lanse i dens store krop. Dragen udsendte pest-ånde gennem næse og mund og vendte sig nu mod sin angriber, mens den brølede af raseri og smerte. Det blev en frygtelig kamp, lansens knækede, og et par gange så det ud til at gå galt for Georg, men til sidst fældede han dyret med sit sværd.

Stor var jublen, da befrielsens time slog. Folket hyldede Georg, og kongen bad ham modtage den smukke og gode prinsesse som belønning. Men Georg ville ikke modtage nogen belønning, han sagde, at uden Guds hjælp havde han intet kunnet udrette, han selv havde bare gjort sin pligt.

Georg blev en kort tid i Selina og lærte folket om Kristus, og 20.000 mennesker modtog den kristne tro og lod sig døbe. Men en tidlig morgen sadlede Georg sin hest og forlod byen alene og upåagtet, ligesom han var kommet.

De beretter i den gamle dagbog om ...



SCT. GEORGS DAG

I år skulle vi holde parade på en søndag, det var noget helt nyt, og vejret var så dejligt, så vi glædede os mægtigt.

Vi mødtes på stationen med alle vores patruljestandere og fane og det hele. Peter havde tromme med, hun havde lige begyndt at lære at slå på den, så vi var vældig spændte på, om hun kunne. Der var en bunke mennesker med toget, og vi stod op allesammen, og hver gang toget standsede eller satte sig igang, slingrede vi og væltede rundt mellem hinanden.

Snart var vi dog fremme, vi stillede op og skulle så marchere op til pladsen, hvor vi plejer at ligge i pinselejr. Vi var 7 i vores patrulje foruden Peter. Det gik ærlig talt ikke så godt med hende. Det lød så skrækkeligt, at hun fik besked om hellere at vente til næste år. Så prøvede vi med Lille-

paw, det gik lidt bedre, men det var altså stadig svært at holde takten. Der var langt at gå, men endelig kom vi da til pladsen, og så var der helt fuldt af anemoner og kodriver.

Først så skulle vi have parade, og vi stillede op og sang „Jeg elsker de grønne lunde“. Så kom der to med faner ud af skoven ad den sti, der førte lige hen til os. Det så vældig flot ud og var vældig højtideligt. De stillede op foran os og Else og Klister læste spejderloven og løftet op af nogle store pergamentruller, der var lavet, ligesom de var gamle. Vi fik også et Sct. Georgsbrev, kaldet et „budskab“, så sang vi „Vær beredt“. Der var mange, der skulle aflægge spejderløftet, det stod vi så og hørte, mens vi gjorde honnør. (Jeg glemte, at allerførst hørte vi sagnet om Sct. Georg.) Der blev så læst nogle vers af forskellige spejdere, der trådte ud af

rækken, og gjorde det på en pæn måde, nogen kunne vi ikke høre, hvad sagde. Så sang vi ind imellem, og til sidst var der udnævnelser. Lilleputte blev patruljeassistent, og så var der en bunke årsstjerner. Til allersidst rullede de fanen sammen, og så var paraden slut, og det var godt, for min mave havde længe rumlet. Det varede heller ikke længe, før vi fik lov til at spise, og det lod vi os ikke sige to gange.

Efter frokost var der en masse, der skulle høres i prøver. Der var nogen, der signalerede, og Dumbo kastede med redningsreb, så det sagde pjask ude i mosen. Det stod jeg lidt og så på, så kom Bente og spurgte, om der ikke var noget, jeg skulle gøre. Jeg sagde, at jeg var lige begyndt at lære „Kong Christian“, men hun måtte gerne høre mig i den. Så sagde hun, at det var vejret alt for godt til, og så gik vi over og fiskede haletudser, det gik der lang tid med, jeg fik mange i mit krus. Inden vi skulle hjem, plukkede vi blomster til at forære til hospitalet — ih, hvor havde vi bunker af fine buketter. Så skulle vi lige stille op, og så havde vi igen en lille parade, hvor der var nogen, der fik deres prøver, og Hjordis fik sin væbnersnor. Der var mange, der havde været spændte på, om de nåede at få deres prøver, det fik de alligevel, og vi var alle glade, da vi gik til stationen, for det havde været en dejlig dag.

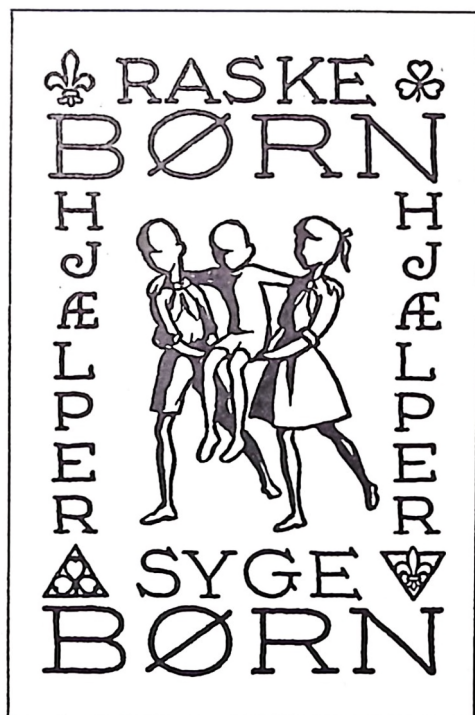


Mads

Nu skal vi prøve

NOGET NYT!

★



Kære spejdere, gule, grønne og blå, store og små!

I dagene 12.—18. september skal alle Danmarks 90.000 spejdere mødes om en opgave, vi har kaldt **Spejderhjælpen**.

I har alle i årenes løb solgt mange lodsedler, og I har raslet med mange bøsser for at samle ind til alverdens gode formål. Denne gang skal vi ikke sælge eller bede om noget, vi skal *arbejde* så mange penge sammen, at vi, som er raske, kan hjælpe alvorligt syge børn eller børn, som på en eller anden måde er i nød.

Det kommer til at foregå på den måde, at i ugens løb, altså i ugen mellem 12. og 18. september, påtager I jer i nogle timer, — så mange I nu kan afsætte fra lektielæsning og andet arbejde, — at arbejde for venner og bekendte.

Vort mål er, at de store iblandt jer tjener 5 kr. hver, og de små, ulveunger, blåmejser og grønsmitter, hver 2 kr. Hvis I kan tjene mere, er det selvsagt udmærket.

I får til den tid et lille „arbejdskort“, på hvilket I får jeres arbejdsgivere til at skrive, hvad I har udført af arbejde, og hvad I har modtaget. Men det kommer vi nu tilbage til efter sommerferien. Foreløbig skal I tænke på, hvad I kan gøre for arbejde og *dygtiggøre jer* til det. Men kan f. eks. ikke tilbyde at pudse vinduer, hvis man aldrig har prøvet det før, man kan heller ikke gøre rent, hvis man ikke har lidt begreb om det. I skal allerede nu snakke om det i patruljerne. I kan godt alle forstå, at det arbejde, I påtager jer, skal I gøre ordentligt, at ikke folk skal få et forkert indtryk af spejderne! I, som regner så udmærket, kan nok se, at 90.000 spejdere vil, hvis de spytter i næverne, smøger ærmerne op og har et solidt arbejdsforklæde på, kunne tjene en hel del penge sammen.

Vi kommer tilbage til, hvilke børn, vi i år skal hjælpe med de indtjente penge, men I kan godt vide nu, at der tænkes på flygtningebørn, og det er værd at tænke på, at *et flygtningebarn i Algier f. eks. vil kunne få 5 gode måltider for den to-krone, en ulv, en smutte eller en blåmejse kan tjene!* Der er også tænkt på de små børn i børnehaverne i Grønland og endelig også på de syge børn herhjemme, børn som ikke på anden måde får hjælp. Men det kommer vi tilbage til.

Nu snakker vi sammen om det i patruljerne, og I, som er patruljeførere, sætter jer straks godt ind i *Spejderhjælpens idé*. I ser, at *her er noget nyt*. Der er ingen, der beder jer samle noget ind eller rasle for noget, her er tale om *at gøre et stykke godt arbejde* og at samle arbejdslønningerne sammen i en stor pose.

En spejder er hjælpsom, tænker vi på, og at det derfor må være helt i sin orden, at

Raske børn hjælper syge børn!

Annasofie

Lærkernes patruljespisekammer

Lærkernes patruljespisekammer har altid været kilde til både beundring og slet skjult misundelse. Nu vil vi prøve om vi også kan lave et. — Lad os prøve!

Til hylderne anvendes voksdug eller kraftig plastic. Der klippes til hver af de 4 hylder 2 stk. voksdug, 33×33 cm. Hvert stykke bøjes 1 cm ind hele vejen rundt, saa stykket nu er 31×31 . Så syes på maskinen den ene side på

hver af de 2 stykker (fig. 1). Dernæst lægges de 2 stykker ovenpå hinanden, vrang mod vrang, de øvrige 3 sider syes nu sammen. Vi har nu en slags flad pose, hvori vi kan stikke et stykke krydsfinér, 29×29 cm.

Man fæstner nu 4 stykker stærk bændel, gjord eller snor i de 4 hjørner af den øverste hylde. Hvert bændel skal være ca. 125 cm. Der anbringes nu en hylde for hver 30 cm. Hylderne kan enten fastgøres ved, at man syr dem solidt til bændlet, eller man borer et hul i hvert hjørne af hylderne, trækker bændlet igennem og binder en stor knude under hvert hul. De 4 snore samles under den nederste hylde.

Vi har nu hylderne til spisekammeret, så mangler vi blot „væggene“. Væggene er lavet af gaze. Der skal bruges et stykke, der er 125 cm bredt og 95 cm højt, heri er medregnet sømmerum. Det er klogt at forstærke gazen foroven og forneden og paa hver side af lukningen. Dette gøres ved, at der bøjes 2 cm ind foroven, forneden og langs med lukningen, og her syes et bredt bændel (3—4 cm bredt) på.

Spisekammeret kan enten lukkes med en lang lynlås eller med bændler.

Det er vigtigt, at det kan lukke *tæt*, så tæt at fluer, myrer og andre gæster holdes udenfor.

Gazen fastgøres på de 3 sider på den øverste og den nederste hylde. Gazen bør også lige fæstnes til de 4 hjørner på de 2 andre hylder.

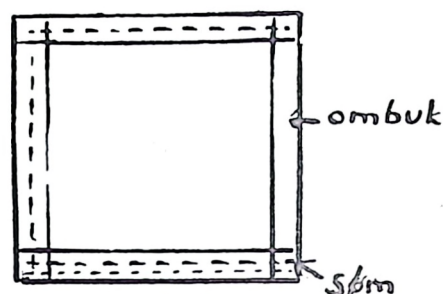


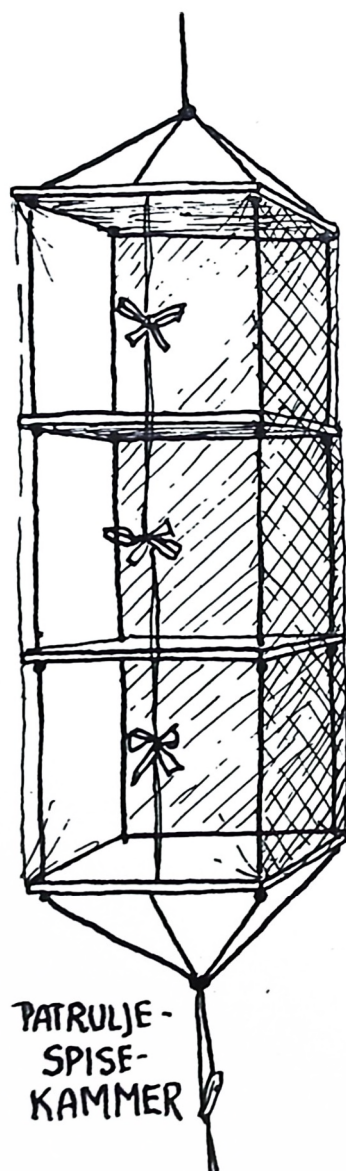
Fig. 1.

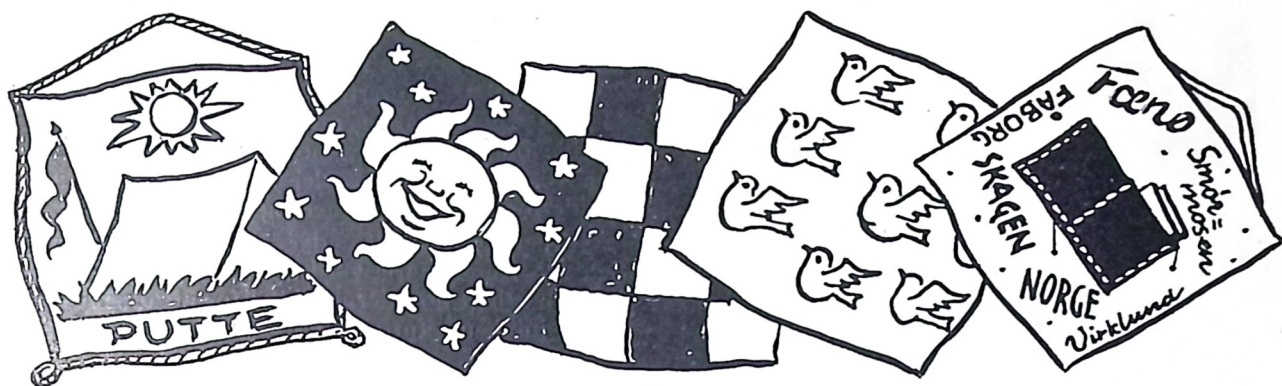
Skabet hænges nu op i et træ, så højt at event. forbipasserende hunde ikke har nogen chancer for at stille deres sult.

For at få skabet til at hænge stille, anbringes en bardun forneden, dér hvor de 4 snore er samlet. Ved hjælp af en pløk kan man nu fastgøre spisekammeret til jorden, så det ikke svajer for det mindste vindpust. Man kan også fastgøre en ret stor sten dér, hvor de 4 snore mødes.

I har nu et dejligt spisekammer, som nemt kan foldes sammen og lægges i patruljekassen.

Siske





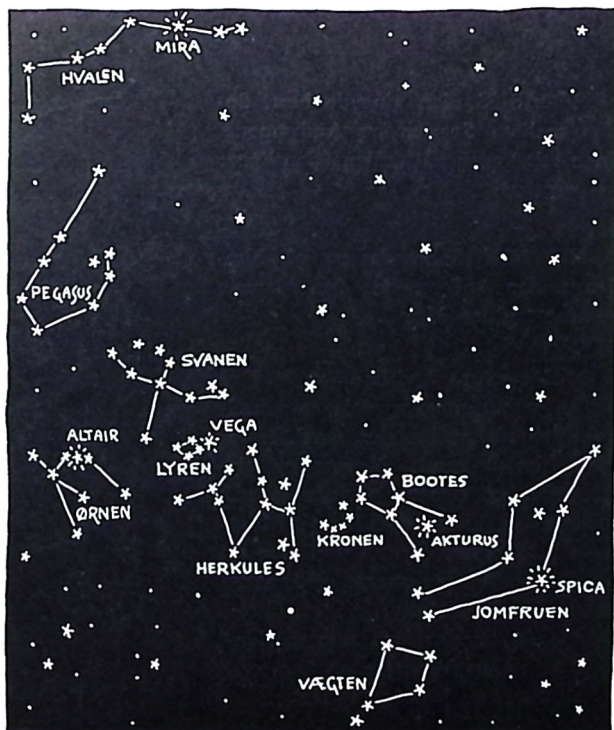
Lejrpude

Her er en ny variation i lejrpuder. Bagsiden er af voksdug, forsiden af en eller anden slags ensfarvet bomuld. Pudren er til at lukke med lynlås. (Fyldes med halm i lejren). I pudren er anbragt en snor (bredt bændel, knyttet eller flettet snor),

så den kan bæres til og fra bålpladsen som en taske.

På forsiden kan f. eks. applikeres et telt af stærkt, evt. dobbelt, hvidt stof. Teltet er ikke syet fast til pudren foroven, således at det virker som en lomme. I lommen kan man bære lejrangbøgerne og lommelygte indtil man sætter sig.

Siske



Naturkendskab

BOOTES findes ved at forlænge stangen i Karlsvognen i en svag bue, så rammer vi den pragtfulde, rødgule stjerne *Arcturus*, som betyder bjørnevogteren. Bootes kommer op i liggende stilling og går ned i stående. Billedet minder lidt i form om Orion.

KRONEN består af 6 stjerner med den klare stjerne *Gemma*, der betyder ædelsten, et lille stjernebillede, som Bootes holder i sin højre hånd. Kronen er kongedatteren Ariadnes hovedsmykke.

HERKULES: Et stort stjernebillede af form som et H. Herkules er den store helt, der dræbte dragen, han træder på dragens hoved.

JOMFRUEN, agerbrugets gudinde (Ceres) med den klare stjerne *Spica* (der betyder aks) findes bag ved Løven.

VÆGTEN består af 2 stjerner lavt på himlen under Bootes.

De stjernebilleder, der er mærket med ★ med små streger om, hører til *dyrekredsen*.

De resterende billeder fra dyrekredsen er:

Skorpionen — Skytten — Stenbukken — Vandmanden eller Vandbæreren — Fiskene. Disse billeder når ikke ret højt over vor horisont, men må dog nævnes.



Der er nu tilmeldt ca. 10.000 spejdere til sommerens jubilæumslejr.

I juni vil der blive udsendt en lejr bog til alle deltagere, indeholdende oplysninger og program for de enkelte lejre såvel som fælles arrangementer.

På Odensedagen den 12. juli, hvor alle lejrdelegerne mødes på Odense Stadion, vil der være plads til næsten lige så mange forældre. Synes I

ikke, det kunne være morsomt, hvis jeres forældre kunne komme og være med til den store fest? Ca. 20. april vil tropsførerne modtage bestillingssedler. Husk at spørge far og mor om de vil med. I kan bestille billetter à 2 kr. hos jeres tropsfører inden den 10. maj. Vi håber, der kommer rigtig mange spejderforældre og venner og fester med os.

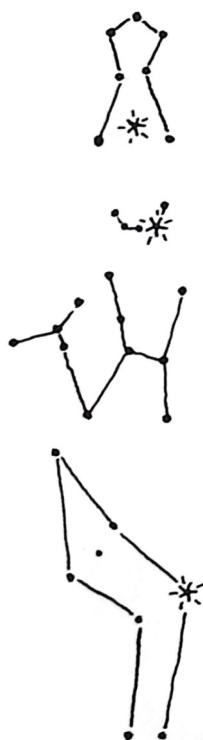
Turneringsudvalget, der består af Rigmor Schiødt, Anna Maria Christoffersen og Inga Dahls-lund, har lagt hovederne i blød for at udtænke alle tiders jubilæumsturning.

Jubilæumslotteriet

Da dette nummer af „Pigespejderne“ var sendt til trykkeriet, da man foretog lodtrækningen blandt de troppe, flokke og seniorgrupper, der senest den 20. februar sendte penge til korpskontoret for alle de først tilsendte lodsedler, kan vindernes navne først bringes i majnummeret, vi vil dog fortælle, at det blev 1. Hjørring, der vandt patroljeteltet. Alle de heldige vindere fik straks gevinsterne tilsendt.

Mange hilsener!

Grethe



En gruppe stjernebilleder af megen skønhed er Lyren, Svanen og Ørnen. De kaldes augustaftenernes pryde og kan ses lavt i nord fra april, men kommer højest på himlen i august.

I hver af disse billeder står en klar stjerne: *Vega* i Lyren, *Deneb* i Svanen og *Altair* i Ørnen, de danner en mægtig trekant, der kaldes sommer-trekanten.

LYREN med *Vega* er en kridhvid stjerne, den næstklareste på himlen. Lyren er den berømte sanger Orfeus' instrument.

SVANEN flyver midt i Mælkevejen (den kaldes også Nordkorset) med den klare stjerne *Deneb* (som betyder hale). Sagnet siger, at Zeus i en svanes skikkelse besøgte kongedatteren Leda.

ØRNEN med den klare stjerne *Altair* (betyder fuglen). Ørnen bortførte den skønne yngling Ganymedes

fra Idabjerget og bragte ham op på Olympen.

PEGASUS, den vingede hest, findes mellem Svanen og Andromeda, men lidt lavere på himlen (den ligger på ryggen).

HVALEN findes lavere på himlen under Andromeda; den klareste stjerne hedder *Mira*.

Mælkevejen må vi lige omtale. Den er en noget uregelmæssig, temmelig mat lysende stribe, der strækker sig hele himlen rundt. Navnet er ældgammelt og bruges på næsten alle sprog: milky way, voie lactee, Milchstrasse. På svensk taler man dog om „vintergatan“, en meget god betegnelse. Også på dansk kendes udtrykket: „At vise nogen vintervejen“, d. v. s., at man sætter en besværlig gæst udenfor, hvor han kan stå og kigge på Mælkevejen.





Om få måneder skal vi i jubilæumslejr, og der samler sig naturligvis stor interesse om et sådan arrangement. Der vil komme mange besøgende på lejrpladserne, og der vil blive skrevet om os i aviserne. Alle vi, der er spejdere, holder af vort korps, og vi vil blive kede af det, hvis der siges og skrives noget mindre pænt om D. D. P. Det er der jo ikke noget at sige til, for korpset er jo os alle sammen. Nogle af de ting, der først falder en besøgende i øjnene, er, om vi er glade, ser pæne ud, og om der er ordentligt omkring os.

Det, vi skal sludre om her, er altså properheden med os selv, vore ting og vort „hjem“. — Nu er der jo nogle, for hvem renlighed og orden er en ganske naturlig ting — til dem er der kun et par praktiske råd. Men alle vi, der i lejr har lidt svært ved at glemme det varme badeværelse med det dito vand, må gå i træning allerede nu.

Hvad kan vi så gøre for at hærde os? For det første må vi een gang om dagen vaske os over det hele, gerne i varmt vand, men sidste afvaskning må foregå i koldt vand. Om aftenen, inden vi går i seng, må vi skifte tøj fra yderst til inderst. Huden har godt af det lille gys, det giver, når man et øjeblik er helt bar. Når man nu er vant til dette gennem et par måneder, vil det ikke være spor svært at skille sig af med den „højhalsede“ ved morgenvasken i lejren. Prøv nu at træne til det, jeg er sikker på, I vil blive glade for det, og så har vi allerede opfyldt de første betingelser for en god lejr — glade og pæne spejdere.

Skal vi prøve at tage i lejr en dag? Vi tænker os, vi har været ved stranden eller på vaskepladsen, har vasket os over det hele og børstet tænder

grundigt. Nu står vi så med en pose, som indeholder to våde vaskeklude og en våd tandbørste (evt. en våd badedragt). Det skal gerne være lækkert og tørt næste gang, vi skal bruge det, så det må hænges op til tørre. Håndklæde og badedragt er der i regelen ingen, der tænker på at pakke ned i rygsækken, men vaskekludene og tandbørsten ved vi ikke rigtig, hvor vi skal anbringe. Hvis der ikke er en strop i vaskekluden, kan vi nemt få den til at blive på tørresnoren, hvis vi tager en snor (ikke tjæret) og binder en sten i hver ende og hænger „klemmen“ over kluden. Tandbørsten kan man binde et bændel om, inden man tager hjemmefra, så er den let at hænge op. Man kan også sno en snor, spænde den ud mellem to af tørrestativets pinde og stikke tandbørsten ned mellem snoningerne. Til sidst hænges posen op (se Dick Turpins knob i håndbogen). Mens vi er ved poser, må vi slå fast, at vaskeposer og spiseposer ikke skal være tynde polyæthylenposer (plastic), men laves af solidt stof med løbegang og en god, lang snor.

Nu kommer turen til teltet. Regner det, må vi nøjes med en hurtig udluftning af sovepose og nattøj, hvorefter vi lægger alle poserne over hinanden på den ene halvdel af underlaget, og så lægger vi den anden halvdel over for at skåne soveposerne. Er det tørvejr, tager vi alt ud af teltet. Underlag og soveposer rystes godt og derefter lader vi det ligge og sole en timestid. Rygsækken, „posernes pose“, bringer vi i orden, så vi selv i mørke kan finde det, vi skal bruge. Husk at vende alle poseåbningerne opad.

Så lyder signalet fra køkkenholdet — det er

spisetid, så vi henter hurtigt vores spisepose. Den er bundet med Dick Turpins knob, så den er let at løse. Åh, hvor maden smagte herligt, men nu kommer vi til opvasken. Vand er ofte en kostbar vare, som vi gerne vil spare på, så vi har husket at putte et par køkkenruller eller de lidt billigere med 500 blade i køkkenkassen. Vi tørrer det hele grundigt af i papir, inden vi vasker det i varmt sulfvand. Har vi glemt papiret, må vi skylle af i koldt vand først. Når vi er færdige med opvasken, lægger vi straks tallerkener, krus og bestik i posen. Hvis det kribler i fingrene efter at lave tallerkenstativ, så lov mig at bruge det til at sætte poserne i, og lad være med at lade tallerkenerne stå utildækkede hele dagen og samle små fluer og snavs. Det nemmeste og hurtigste er et posestativ, som der er billede af i håndbogen. Viskestykket skal være tørt igen, inden det lægges i posen.

Efter morgenopvasken kommer turen til køkkenpladsen. Hvordan ser der ud i køkkenteltet? Jo, vi har sørget for, at der er rigeligt med dåser, plasticboxe og plasticposer med hjemmefra, for vi vil ikke risikere at få den brune sæbe og leverpostejn blandet sammen. Når vi får noget udleveret, putter vi det straks i hver sin boks, så er det let at holde rede på.

Så er der spildevandshullet. Hidtil har vi kun een slags: et hul med sten i bunden og en fedtfælde over. Vi må huske at forny græsset eller bregnerne i risten hver dag. Det ser fælt ud med en visser og snavset fedtfælde, men måske skulle vi i år prøve en ny form for „spildevandshul“, det er altid morsomt at prøve noget nyt. Kig på tegningen af spildevandsspanden, måske var det noget for jeres patrulje. Til sidst har vi ildstedet — det renser vi for aske, hver dag efter middag.

Inden vi rejser hjemmefra, har vi lavet en arbejdsfordeling med køkkenhold, brændehold og ordenshold. Det bliver ordensholdet der, efter at alle har ryddet op om morgenen, skal sørge for orden resten af dagen. Det kigger efter, om der er orden overalt på pladsen, og hvis det ser ud til regn, tænker holdet også på at få det tørre tøj ind og at lukke for teltet.

Jeg kan se alle de fine lejrpladser for mig. Vi ved allesammen, at vi kigger og hører meget efter hinanden, og det er jo i orden, hvis det, vi ser og hører, er noget godt. Skal vi være enige om, at der skal herske en hel „epidemi“ af trang til ren-

lighed og orden i jubilæumslejren? Den skal løbe fra plads til plads, fra spejder til spejder, og blive til glæde og gavn for os selv og dermed for hele spejderbevægelsen.

Esther, 7. Odense

TIPS TIL TURNEREN

Hvis man er ked af alt for meget gravearbejde på sin lejrplads, kan man i stedet for et spildevandshul bruge en spildevandsspand, men det kræver, at jorden er meget porøs, så den let kan suge vand.



1. Tag en stor, tom marmeladespand.



2. Slå huller i bunden af spanden med et søm, så bunden bliver som et dørslag.



3. Hæv spanden op fra jorden på 3 pinde. Læg græs i bunden af spanden. Når vandet hældes i spanden, sies alt affald fra, og det brændes sammen med græsset.



3.

Flyt spanden efter hvert måltid.

Vask spanden indeni mindst een gang hver dag.

I. D.

Lidt om vores sommerhus - teltet

I den senere tid har vi læst om mange forskellige slags huse i dette blad. Der har været sjove huse, spændende huse og interessante huse.

Denne lille artikel skal også handle om et hus — nemlig teltet. De oplevelser, der knytter sig til dette hus, er mange og brogede, for vi har sikkert alle prøvet at bo i telt og oplevet mangt og meget i forbindelse med teltet.

Et telt er en dyr og fin ting at eje, og derfor må man være meget omhyggelig med at rejse det, passe det i lejrtiliden, lægge det ned igen og endelig med at opbevare det. Det meste af dette kan I læse om i „Pigespejderbogen“ (side 260—264), men jeg vil gerne fortælle lidt mere om at passe og pleje teltet.

Teltet skal behandles skånsomt og passes omhyggeligt, akkurat som man passer en baby — med kærlig omhu. Fra man står op om morgenen til man går i posen om aftenen, må man passe sit telt og se efter, at det står med lige ryg og glatte, spændte flader. Bardunerne skal slækkes og strammes alt efter døgnet's skiftende temperatur og fugtighed. Pas på, I ikke kommer til at stramme bardunerne for kraftigt, så I kommer til at trække teltet skævt — det skal ikke stå ret længe med forkert træk, før der er sket en uoprettelig skade, og det er da frygtelig ærgerligt.

Hvis det er fint vejr, starter I om morgenen med at „skorte“ teltet op, så græskanten kan tørre, og gavlene bindes op, (de skal ikke ruller op endnu). Når hele teltet er tørt, kan man rulle gavl- og sidevægge op og binde dem fast med de bændler, som er fastsyet indvendig og udvendig på

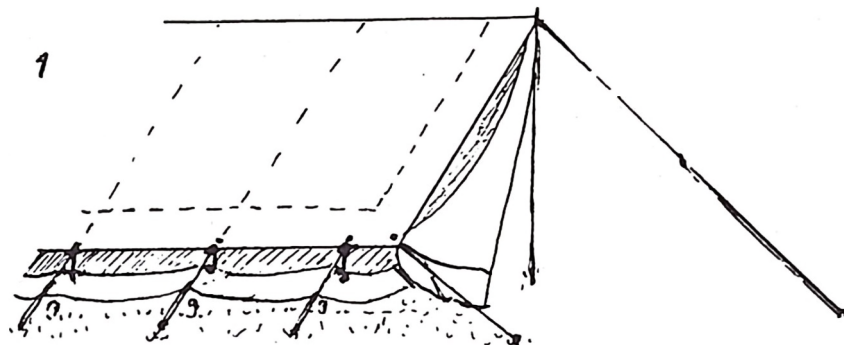


Fig. 1: At „skorte“ et telt op vil sige at løfte grundfladen fra grundpløkkene (pløkkene bliver i jorden). En snor (ikke tjæret) eller bændel, som sættes i ved grunden, kan med en lille træpind fastes til ringene i side- og hjørnebarduner.

teltet langs med sømmene. Til slut strammes teltet op.

Inden duggen falder om aftenen, ruller teltet ned igen og sættes fast til grundpløkkene. Bardunerne slækkes, og inden I går i seng, slækkes bardunerne atter, så de kan tage en enkelt byge eller den kraftige morgendug. Hvis der kommer en kraftig regn i løbet af natten, må I overvinde jer

selv, krybe i regnfrakken og støvlerne og ved hjælp af lommelygten se bardunerne og pløkkene efter endnu engang.

Der findes ganske bestemte ting, man aldrig må gøre, hvis man ønsker at behandle sit telt godt:

Gå aldrig med fodtøj på underlaget — det bliver snavset, og dermed bliver madrasvår og soveposer også snavsede.

Slå aldrig som i teltstængerne, I kan risikere, at teltstængerne flækker, og måske glemmer I at tage sømmet ud igen, når I pakker, så teltdugen bliver flænget.

Spænd aldrig snor ud imellem teltstængerne til at hænge bojler og andre ting på. Resultatet bliver, at jeres telt mister sin pæne lige ryg.

Brug aldrig bardunerne til tørrestativ, så kommer teltet i alt fald aldrig til at stå pænt.

Er I klar over, at et telt kan have en levetid på 25 år eller mere, hvis det bliver passet og plejet godt gennem alle disse år? Hvis I tænker på det, bliver det ikke alene jer, men også de spejdere, som kommer efter jer i patruljen, der får glæde af jeres telt.

Inga

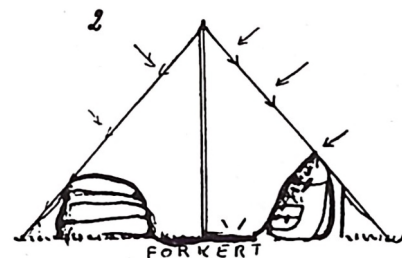
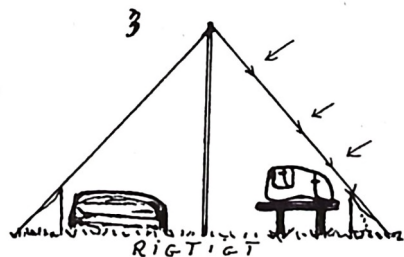


Fig. 2—3: Pas på I ikke rører teltdugen i regnvejr. Teltet er som regel ikke imprægneret, men stoffet er vævet så tæt, at det trækker sig sammen i regnvejr, og derved bliver det regntæt. Rører man ved dugen eller sætter ting op ad denne, virker denne sammentrækning af trådene ikke, og vandet løber ind i teltet og laver små søer. Dæk soveposer og madrasvår til med vandtæt underlag og se efter, at rygsækken heller ikke rører ved teltet. Pas på, at rygsækstativet ikke bliver så højt, eller kommer så tæt på teltvæggen, at teltet slår imod det, når det stormer og regner.



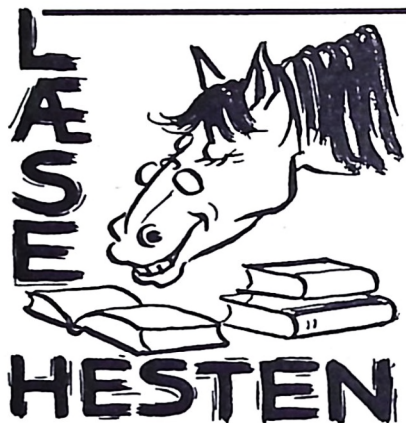
Lejrsport til hest

I anledning af Sct. Georgs-måned har man indført et nyt duelighedstegn, RYTTERMÆRKET.

Energiske patruljer og enkeltmedlemmer er i fuld gang med træningen, og et par stykker har allerede erhvervet ryttermærket, dem ser I her på billedet nederst på siden.

Da det har vakt stor interesse rundt om i landet, håber vi at organisere kurértjeneste til hest, således at vi vil kunne indsætte ridende ordonnanser i alle jubilæumslejrene.

I kan sikkert forstå, hvilken praktisk betydning dette kan få, når der skal gives hurtig besked, bringes breve og lejravisen rundt, eller hvis man skal hente folk til telefonen.



Kurt Held: Røde Zora og hendes bande, 1-3.

Handlingen i denne roman foregår i Jugoslavien i den lille landsby Senj: Den 13-årige Branko bliver pludselig hjemløs, da hans mor, en fattig tobaksarbejderske, dør. Faderen er omrejsende violinspiller og viser sig aldrig. Ingen vil tage sig af Branko, der strejfer om i byen på må og få. En dag, da han er særlig sulten, snapper han en fisk, der er faldet på jorden fra en fiskebod på torvet. Han bliver grebet, anklaget for tyveri, og anbragt i fængslet. Her er han dog ikke længe. Han bliver befriet af Røde Zora, en 15-årig pige, der er anfører for en bande af 3 jævnaldrende drenge. Hun har overværet Brankos tilfangetagelse og beslutter at hjælpe ham. Han bliver optaget i banden, der holder til på en forladt borg uden for byen. Banden lever et herligt frit liv, der dog ikke er helt uden faremomenter. Deres mad finder de på natlige togter til byen, og da de ikke ved noget bedre end at drille myndighederne og især de store gymnasiedrenge, er det ikke så underligt, at de efterhånden får næsten hele byen på nakken. En overgang ser det slemt ud for banden, men da nogle enkelte borgere, og ikke mindst borgmesterens datter, går i forbøn for dem, bliver de igen optaget i samfundet og kommer i lære forskellige steder.

Det er en meget festlig og spændende fortælling fra et land, som vi ellers ikke hører så forfærdelig meget om. Skildringen af bandens skarnstreger er ubetalelig, og de mange herlige typer gør det hele levende og broget. I må ikke gå glip af at læse denne bog.

G. B. A.

Ordonnansen
på vej til
en tropsplads
med besked



Ryttere, der skal kunne deltage i denne kurértjeneste må være hurtigt opfattende og må have trænet deres hest grundigt i færden på lejrpladser, så den ikke snubler over barduner, kogerender eller affaldshuller. Øvelse i spring over lejrindhegning vil være gavnligt.

Det anbefales derfor alle, der har adgang til en hest, at gå i gang med træningen nu. Faktisk burde en hest høre med til enhver trops lejrudstyr (det behøver ikke nødvendigvis at være en fuldblodshest). Det vil også være praktisk for en patrulje at anskaffe en sådan. Tænk på, hvilken hjælp det må være, hvis man skal invitere en patrulje i en anden lejrgade, eller hente en æske tændstikker i kanten to minutter før lukketid, for slet ikke at tale om, at man aldrig mere vil have det problem, hvor man skal gøre af alt det rugbrød, man fik skåret for tykt eller for meget.

For førere vil det være uhyre tidsbesparende at have en hest med, særligt for turneringsdommere og badevagter. Sidstnævnte vil på en let måde kunne jage badende spejdere ind, der ikke har hørt fløjten lyde, og undgå at skære tærne på de skarpe sten i vandet.

Foruden den nytte, man kan have af lejrhesten, kan det jo ikke nægtes, at det ville se festligt ud med divisionscheferne til hest i spidsen for deres orkester og faneborg.

Lejrledelserne anbefaler førere med egen hest at medtage disse i lejrene. Der vil være rig lejlighed til græsning mellem bardunerne, og i tilfælde af dårligt vejr vil særlig sarte dyr kunne anbringes på herregårdene. Man fraråder dog at have hesten hos sig i teltet eller at tøjre dyrene til teltstænger eller endebarduner, da de på den måde optager for meget plads.

Alle henvendelser desangående bedes rettet til „rytterudvalget“, Horsens.

Apollo



RYTTERMÆRKET. Nu er det forår med blød muld i gæring og visne blade raslende, lige til en ridetur. Vi sadler op, men pas på ikke at berøre krydset; du skulle jo gerne op, før du kom ned igen.

Lidt om midlerne til at betvinge hesten:

Nej, du *tvinger* da ikke din ven, men giver den blot meddelelser om dine ønsker; end ikke sporerne er tænkt som middel til vold; tøjlerne er tilbageholdende, og biddet virker ved gliden på læberne; hvis du støtter dig til dem, mister du en vens tillid, idet det minder hesten om tandlægen. Iøvrigt virker tøjler og schenkler forenet med kroppens forskudte vægt drejende på dyret i vendinger og volter. Schenklernes tryk med eller uden sporer er fremadtrivende, og lænden bruger du som en understregning af dem alle; det gælder ganske enkelt, „at pisk og spore betegner ej den rytter store; men kunst og flid og sindigt domme, de haver hesten ret i tomme.“

Nu samler du tøjlerne og antyder hesten ved et lille venligt tryk med schenklerne, at spadsereturen er begyndt. Vil du trave, giver du hesten et lille rask tilråb, som I har aftalt, samler schenklerne fast til dyrets side og lægger kroppen let fremover; det kan ikke misforstås. Hov, forresten når hesten giver sig til at trave, kravler begynderen besynderligt nok ofte ud på kammen, men hesten mister afgjort tilliden til din dygtighed og ryster opgivende på hovedet, hvilket kan have til følge, at du gør noget hovedkuls; men hvis du absolut vil bide i græsset, så slap af, dæk hovedet og tag jorden med den skulder, der vender bort fra hesten, men opgiv så hellere galoppen, til du har lært at trave.

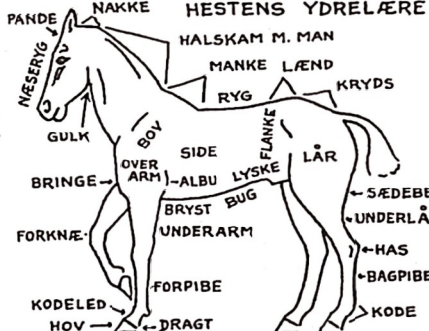
Det er ikke den uhammede galop, vi ønsker, så vi vil først vænne hesten til at bære dig med en gennemført elasticitet både i ryg og haser; så først kan du give den mere frihed, men modarbejd stadigvæk med sædet, at dyret lægger vægten over på forpartiet. Under galoppen bør du holde kroppen lodret, men smidig og affjedrende; ellers virker din stivhed ind på dyret.

Så er der lige spring og vendinger; men det har vi ikke plads til; en beskrivelse er ganske værdiløs, hvis den ikke er i detaliller, så dér må du gå til bøger og stedlig sagkundskab.

Lægger hesten ørerne tilbage, er det faresignal, og du kan vente, at hesten stejler; så lægger du dig tæt til kammen og tager et godt tag i

RYTTERMÆRKET





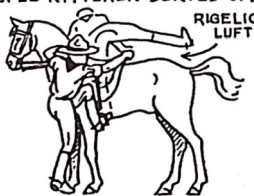
DE TRE HOVED-TYPER; GIVER EN INDTRYK AF HESTENS TEMPERAMENT OG REAKTIONSEVNE





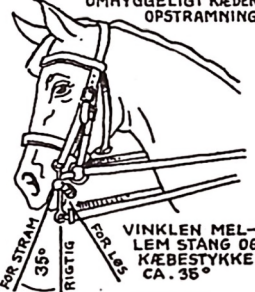
LIGE NÆSERYG, DET FØLSOMME, VELEGNED RIDE-DYR FOR ALLE.
 KONKAV NÆSE, INTELLIGENT, NERVØS OG MED TUNGT REAG-
 KONVEKS NÆSE, GODMODIGT, MEN TEMPERAMENT; RENDE DYR
 3: HESTEN DER
 FORAGTER DEN DÅRLIGE RYTTER, MEN BLIVER DEN GODE EN VEN FOR LIVET.

KORREKT OPSADLING: MØD HESTEN SKRÅT FORFRÅ; GÅR HESTEN FREM, HJÆLPER RYTTEREN DERVED OP.



RIGELIG LUFT!

VED KANDAR, KONTROLLER OMHYGGE LIGT KÆDENS OPSTRAMNING.



VINKLEN MEL-
LEM STANG OG
KÆBESTYKKE
CA. 35°

DEN RIGTIGE OG ELASTISKE TØJLEFØRING ER EN ABSOLUT NØDVENDIGHED FOR ET GODT RIDT.

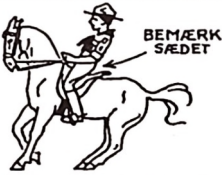


SET FRA OVEN



BRIDON
B
S STANG
DELTE TØJLER
ÉN-HÅNDS TØJLING

PARADE: FLERE MARKERINGER MED TØJLER OG SCHENKLER HURTIGT EFTER



BEMÆRK SÆDET

I HVILE SKAL HESTS OG RYTTERS TYNGDELINIER FALDE SAMMEN

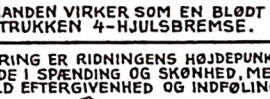


AFJEDRING I LET RIDT PÅ HØJRE FOD.



TAG SÆDE NÅR HØJRE FORBEN* OG VENSTRE BAGBEN* TAGER JORDEN

HINANDEN VIRKER SOM EN BLØDT ANTRUKKEN 4-HJULSBREMSE.



SPRING ER RIDNINGENS HØJDEPUNKT, BÅDE I SPENDING OG SKØNHED, MEN UMULIGT AT UDFØRE UDEN FULD EFTERGIVENHED OG INDFØLING MED SPRINGETS RHYTME.

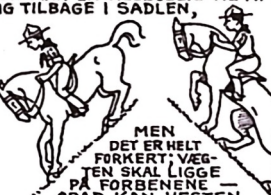


GI' TØJLER, GI' TILLID, GI' HJÆLP ELLERS →

OVUSCH!

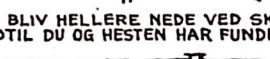


NEDAD BAKKE KAN HESTEN SELV; MEN MAN ER TILBØJELIG TIL AT LÆGGE SIG TILBAGE I SÅDLEN.



MEN DET ER HELT FORKERT; VÆG-
TEN SKAL LIGGE
PÅ FORBENENE —
OPAD KAN HESTEN
KUN GÅ I SÆT OG HER KAN DU YDE
HESTEN EN BETYDELIG HJÆLP.

SÅ BLIV HELLERE NEDE VED SKAMMELEN INDTIL DU OG HESTEN HAR FUNDET MELODIEN!



manken; før eller siden går den i gulvet med et brag og har intet opnået, men hænger du dig i tøjlerne, er den pinegal; for du kan uden vanskelighed trække hesten bagover, og så har vi katastrofen, for du kommer ne-

derst! Og så har heste særheder, nogle kan f. eks. lide at blive kløet bag øret, og andre kan ikke fordrage det o. s. v. Næh! Man må lære sig til deres særheder og indtil da behandle dem hoffligt og korrekt.

Grå gæst

Hvis du en dag får lyst til lidt ekstra lækkert!

Kære glade blå.

For en gangs skyld vil jeg snakke med jer direkte udenom tropsførere og patruljeførere. Der er altid så meget, de skal meddele jer, bede jer om o. s. v., så denne gang vil jeg have direkte fat i jer. Hvorfor mon det?

Jo, I ved jo nok, at det er flygtningear i år?

Det begyndte allerede i 1959. Så spørger I måske, hvad mon vi har med den ting at gøre, nu hvor vi er stærkt optaget af vort jubilæumsår. Det skal vi også være, men ikke så meget, at vi glemmer det, der er udenfor vor egen havelåge.

Hvor meget følger I med? Så I mon i aviserne, at mange tusinde gummistøvler blev sendt af sted fra Danmark til arabiske flygtninge? — Både voksne og børn går barfodede, også på denne kolde og våde årstid. Kan I forestille jer, hvordan det må føles?

Det bliver et hjælpeår i år, men det gør ingenting, for vi har så meget at sige tak for, både spejdermæssigt og i vort daglige liv, at vi gerne vil være med. Nå, nu må jeg se at komme til det, jeg vil jer. Hør nu! Det er ikke noget I skal, men jeg beder jer om at hjælpe mig med at få 5 ungarske flygtningespejdere, der lever i Wien, med til vor jubi-

FRØER Strømpebånd
.... Negerboller PIRATOS
.. Spejderhagl Tyggegummi ..
FLØDECHOKOLADE Popcorn
.. Karameller Lakridskonfekt ..
.... BOLCHER Skilpadder

læumslejr og på en meget snedig måde, jeg har spekuleret ud.

En skønne dag får du lyst til en is eller negerbolle eller noget andet lækkert. Du lukker pungen op — nej, det gør du ikke alligevel, og du går ikke ind i slikbutikken, men du gemmer den 25 øre. Det gør du og jeg og vi allesammen. De 25-ører giver I enten patruljeføreren eller tropsføreren, og alle de 25-ører strømmer en dag ind til mig, og så tror jeg ungarene er sikre på at komme herop.

Nu må I ikke tro, de står helt uden penge, et hjælpsomt forældreråd har sendt penge, vort rejsefond også, men der mangler lidt endnu, og det kan I hjælpe med ved blot at lade være med at spise den is eller negerbolle. De har skrevet og spurgt om, hvor meget de skal spare sammen, men ved I, det er ikke så let, når man begynder en helt ny tilværelse, så har man ikke alle de tusinde ting, som I har i jeres hjem, og som I ikke tænker over er der, det skal da være der. Når man flygter fra sit fædreland for at redde livet, har man kun det, man går og står i; og så varer det meget længe, før der bliver penge til andet end det allermest nødvendige.

Spejder, prøv at tænke på, hvor mange ting du ejer, der ikke er strengt nødvendige, og hvor mange ting, du kunne tage med dig, hvis du uden varsel skulle flygte fra det hus, du bor i, for at rejse til et fremmed land.

Det er altså meget lidt, der bedes om, bare ganske lidt af din luksus.

Så let er det at være med i flygtningear.

Havde du tænkt dig det?

Fromse

POSTBOX

Er der nogle danske patruljer, der vil i forbindelse med andre danske patruljer, så skriv til mig.

Philippinerne vil gerne have pennevenner i Danmark.

Der er nogle blåmejser, 9—12 år, fra U. S. A., der også gerne vil være med, nogle af dem kan skrive på dansk.

I, der har skrevet til mig og endnu ikke fået svar, må være tålmodige, jeg gør alt, hvad jeg kan, for at skaffe jer adresser, men efterspørgslen er enorm for tiden. Vi kan ikke følge med.

Hvem vil skrive med et par hollændere på 13—15 år?

Fromse



Vore ungarske kammerater

Er "DE ANDRE" høfligere end vi?

„Lille-Birthe“, som er i Schweiz, skriver og fortæller om spejderne dér.

★

Er „Danmarks glade blå“ ved at blive mindre glade? Glemmer vi ikke tit i den travle hverdag at smile? Smile hjemme, i skolen eller på vores arbejdsplads og blandt vore spejderkammerater og at være en god kammerat.

Det er en af de ting, som jeg er kommet til at tænke på, i den tid jeg har opholdt mig i Schweiz og været blandt schweiziske spejdere. Jeg har det indtryk, at spejderne her er meget mere livlige, end vi er derhjemme. Ikke hermed at forstå, at de er vilde og larmende — nej, de er kvikke og også i høj grad fikse.

Hvad mener I om at have lokale på byens museum? Jeg besøgte en trop, der havde det. Der var en ældgammel, sort kakkelovn i hjørnet og gulvet var fuldt af revner. Troppen var ret ny, men kammeratskab og venlighed var absolut sat i højsædet. Alle i troppen havde gjort deres for at pynte det gamle lokale. Hver spejder havde sin „stol“, en hjemmelavet trækasse med påmalet navn.

Den første gang jeg besøgte troppen, var der en hel del nye spejdere, og blandt dem var der en tyk og ret klodset pige på 14 år. Hun så meget



beklemt ud; men jeg lagde mærke til, at hun blev vel modtaget i patruljen, og at alle gjorde sig umage for at være søde imod hende.

En måneds tid senere var jeg der igen. Nu havde hun fået uniform og jeg så, hvor glad og frisk hun sad mellem sine patruljekammerater. På mit spørgsmål om, hvad hun syntes om at være spejder, sagde hun: „Fordi jeg er så tyk, har jeg altid haft mindreværds komplekser, og jeg turde aldrig gå ud blandt andre. En veninde fik mig dog med til spejdermøde, og al den venlighed, jeg har mødt, har givet mig nyt livsmod!“ — Har vi mon ikke her noget at tænke over? Hvordan tager vi f.eks. imod en ny spejder, der måske er lidt „anderledes“? Er vi altid lige høflige og hensynsfulde?

Høflighed overfor førerne er en selvfølge.

Tropsassistenten her er lam, men trods det er hun noget af det mest aktive og energiske, jeg har set. Hun tager også med i lejr, og kan hun

ikke tage del i anden aktivitet, så sidder hun midt i lejren og skræller kartofler til hele troppen. Men aldrig så snart har hun givet tegn til at ville rejse sig, før 3—4 piger springer til for at hjælpe hende og række hende krykkerne.

Der er en anden ting, jeg har lagt mærke til hernede i denne lille, hyggelige by. Det er deres sangglæde. De synger den ene sang efter den anden, og de kan dem alle udenad. Jeg har ikke set een bruge sangbog!

Jeg skriver ikke dette for at kritisere „Danmarks glade blå“, for jeg synes, at vi præsenterer os rigtig pænt. Spejderne i Schweiz tager ikke deres hue af under mødet, og det er efter min mening ikke særlig pænt. Når mødet er forbi, hører man en hel masse råbe „adieu“, og så er de gået. — Derimod kan jeg godt lide den måde, hvorpå patruljen præsenterer sig ved mødets begyndelse: Patruljeføreren går et skridt frem mod tropsføreren og siger: „Patrulje 1 melder ankommet, A har meldt afbud på grund af sygdom, B er væk uden afbud!“ — Derefter vender hun sig mod sin patrulje, og sammen råber de deres patruljeråb.

Under mit ophold hernede er jeg kommet til det resultat, at vi alle har en hel del at lære af hinanden.

Lille-Birthe

Til lykke!



Vi ønsker grønsmutterne hjertelig til lykke med deres 40-års jubilæum.



Bladtrolden træner energisk til hestemarket.



Til alle, der sender bidrag til Rådsklippen.

Husk at sætte jeres navn og afsenderadresse på brevet. Det kommer ikke med under jeres indlæg, hvis I ikke ønsker det, men ingen ordentlige blade besvarer anonyme henvendelser, altså heller ikke vi. Derfor må „Kirsten fra Jylland“ også henvende sig direkte til depotet med sine klager og forslag. Der vil de sikkert være glade for at hjælpe hende.

Kære redaktør!

Jeg har et forslag til lidt nyt i Pigespejderbladet. Jeg synes, at det kunne være både morsomt og belærende, om vi havde „vores egen side“ i bladet. Vi kunne tegne, fotografere, skrive vers og historier o. a. og sende ind, og af det kunne det bedste trækkes ud, så det blev en hel konkurrence.

Lone

Alle siderne i bladet er jo sådan set „jeres egne“, og I kan altid indsende ting, I laver. Hvis vi mener, de kan være til glæde og interesse for læserne i almindelighed, vil vi gerne bringe det. Vi startede i november en konkurrence om den bedste dyrehistorie, og vi kunne jo lave en fotokonkurrence til sommer.

Red.

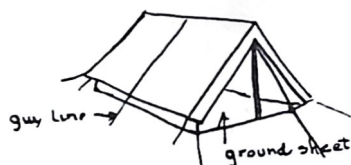
Kære redaktør!

Jeg vil gerne have opskrifter på lejrretter og måneraketter og også romantiske fortællinger med megen kærlighed i „Pigespejderne“. Jeg glæder mig hver måned til spejderbladet kommer. Det er morsomt at følge med i, hvad de andre spejdere laver.

Tove fra Månetroppen

Ved du, hvad det hedder på engelsk?

Selvfølgelig skal Tinka have sin penneveninde med i jubilæumslejren. Men Tinka er forudseende, hun vil ikke stå og fægte i fortvivelse for at få forklaret, hvad hun mener, når teltet skal plejes, hun vil vide besked forinden.



BREVE FRA TINKAS PENNEVENINDE

Dear Tinka,

Thanks a lot for your letter and invitation to your Jubilee camp in July! I am thrilled to bits and am looking forward so much to meeting you. I think I know you quite well after having written for these two years that it will be like meeting an old friend. — Can hardly wait for the time to go! — In your letter you ask me to teach you some camp expressions in English, so here they are:

When we arrive at camp we *pitch our tents* (when we go home we *strike them*!!) — We use many *pegs* (of wood or metal) for the tent, and a *mallet* is a very good thing to have near by. On the tent you have some ropes which are called *guy lines*. We *slack* them in rainy weather and in the evenings when the dew falls, and *tighten* them in the mornings.

Inside the tent we put our *ground sheets* (we have one each). They are *water-proof* and good to lie on at night. We have no *palliasses* (sacks to put straw into). — In the day time we roll our sleeping bags into the ground sheets and put the bundles on a *gadget* (we often make it of three sticks tied together), and in that way we get everything off the ground. Our ruc-sacks will also be placed on some gadgets. — In wet summers we sometimes dig a *trench* round the tent.

Well, this is all for today. In my next letters I shall tell you about the site and the camp kitchen. You know how important a kitchen is at camp (very important in our camps, I can assure you!)

Till then, all the best and lots of love from

Eileen



Det er dejligt at være mange — men man kan også blive for mange ...

Rikke havde en dejlig stor trop, men til sidst blev den for stor, så tog man beslutningen, troppen skulle deles. Det blev den, to nye førere stod parat til at tage hver sin del, og Rikke blev af sine førerkammerater valgt til divisionschef.

Vi beder Rikke fortælle lidt om sin førergerning indtil nu:

— Jeg har altid haft lyst til at være spejder, men kom først ind i spejderarbejdet, da jeg som voksen kom til et forældremøde, hvor man opfordrede mødrene til at melde sig. Jeg tænkte i 3 måneder, og så meldte jeg mig uden at sige et ord til min familie, for det hele var i orden.

Jeg var først blåmejseassistent i et halvt år, derefter startede jeg min egen flok, som jeg havde i næsten 2 år, og da troppen en dag stod uden fører, rykkede jeg derover i stedet.

Da jeg overtog troppen, var der 3 patruljer, men derefter fik vi hvert år en ny patrulje, og til sidst var vi 6 patruljer samt en seniorgruppe, som jeg også havde.

Så var tiden inde til deling. Vi vægrede os længe, og der er noget morsomt ved den historie. Da vi lå i lejr i sommer på et gods, hvor også kongen og dronningen opholdt sig på ferie, blev vi en dag indbudt til at

komme op og hilse på dronningen. Vi holdt en lille parade, hvor jeg i min besiddelse glemte at sige: „Hånd ned!“, så dronningen måtte gøre mig opmærksom på, at spejderne i over 5 min. havde stået med hånden til hatten. Så sagde dronningen: „Har De 2 troppe med i lejr?“ Jeg måtte indrømme, at det var mine allesammen, og da jeg så yderligere nu skulle have to busser i stedet for een, når vi skulle på udflugt, så syntes jeg, at nu skulle det være.

Delingen er nu overstået, men det var svært at sige farvel, især til patruljeførerne. Ved du forresten, hvem der er patruljeførere nu? Det er mine første blåmejsere, men endnu bedre, de som var mine patruljeførere i mine første tropsførersår, de var senior-spejdere sidste år, og det er nu dem, der er førere i de 2 troppe.

— *Hvordan føles det at blive udnævnt til divisionschef?*

— Nøjagtig som da jeg var en lille pige og for første gang skulle være alene hjemme og passe på huset. Den gang blev der også sagt til mig, at man regnede med, at jeg var stor nok til at tage ansvaret. Den gang, som nu, var jeg meget stolt over tiliden, glædede mig over, at man stolede på mig, men var samtidig lidt bange for ansvaret, og for at der skulle komme ting, jeg ikke kunne klare.

— *Har du særlige ønsker for dit arbejde i divisionen?*

— Jeg ønsker at kunne bevare tonen og traditionen i min division, naturligvis under hensyntagen til de ændringer, der altid foregår, når man arbejder med noget levende. Jeg on-

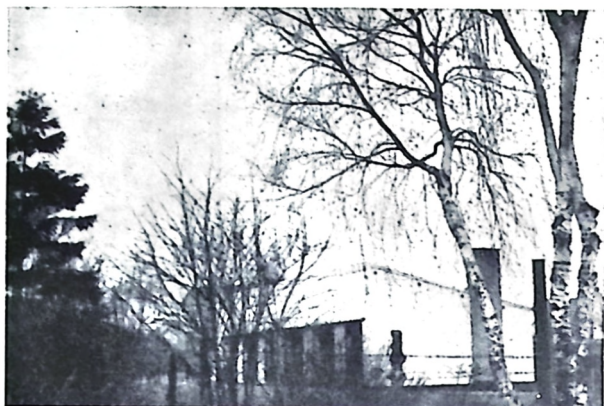


sker, at jeg formår at give førerne, hvad de har brug for, og at vi vil få det hyggeligt i førerpatruljen, og fremfor alt ønsker jeg, at jeg ikke må miste kontakten med spejderne. Jeg vil så nødtigt være hende, der holder nytårsparaden, hende der deler selvplader ud til turneringerne og af og til slår et søm i en fane. Jeg bor i et meget tæt spejderkvarter. Her er både mine egne gamle spejdere og de andre troppes, og jeg håber, de stadig vil råbe tværs over gaden, når vi mødes: „Hej, Rikke!“

Du spurgte mig, om der var noget, jeg glædede mig særligt til eller gruede for. Vil det lyde indbildsk, hvis jeg svarer dig, at jeg kun glæder mig? Spejd er for mig ikke bare en hobby, som jeg tager frem, når jeg ikke har andet at lave. Det er en del af min tilværelse, og når man så lige har fået en så dejlig opgave som at være divisionschef, så synes jeg kun, jeg har grund til at se det hele i møde med glæde.

Rikke





Her ligger tropshuset, kranset af birk og gran. Det rummer et ca. 55 m² stort troplokale, som opvarmes med infrarøde strålerør, 2 patruljerum på ca. 13 m² hver, og som opvarmes med brændeovne, et køkken og 2 w. c.'er.

Jubi-Kryds.

1. præmie, 10 kr., blev vundet af Lilli Rasmussen, Saxkøbing, og 2. præmie, 5 kr., af Grethe Schwennesen, Hundested. Løsningen var: Alle Danmarks glade blå, tykke, tynde, store, små, råber for vor jubilar, D. D. P., et ra-ra-ra.

★

Undskyld 2. København. Der stod i februarbladet, at 3. København havde vundet pokalen en gang — det var 2. København.

★

Aprilsnar!

Som I sikkert har gættet, er beretningen om lejrspørt til hest en aprilsnar. Rytttermærket har vi lånt hos KFUM spejderne, og alle ridesportsinteresserede vil sikkert være glade for at læse det. Red.

Bagsværd-troppene har fået eget hus

Det er åbenbart nogle friske fædre, pigerne i Bagsværd har. I skulle bare se et hus, spejderfædrene ude i den naturskønne forstad til København har bygget til deres piger.

Huset ligger midt i villakvarteret, og der er både bålplads på grunden og rigelig plads til at 150—200 piger kan paradere ved flaghejsning o. lign. — 3 smukke, gamle gaslygter med el-installation sørger for oplysning af pladsen, og de kan tændes nede ved vejen.

Hvordan har dette nu kunnet lade sig gøre?

Da byggeriet begyndte i sommeren 1958 rådede tropsrådet over en hyttefond på ca. 7000 kr. Desuden var bevilget 2000 kr. af tipsmidlerne. Grunden blev købt af kommunen for 12.000 kr., afdragsfri i 10 år og 3½ pct. rente. Vigtigere for arbejdets heldige gennemførelse var dog nok en stædig optimisme og et ukueligt gåpåmod.

Spejderfædrene spyttede i næverne, og så gik det løs.

Arkitekter tegnede, ingeniører planlagde, og sammen med kontorfolk, forretningsfolk, håndværkere o. s. v. greb de værktøjet og sled i det til huset stod færdigt og færdigt på 1. Bagsværd trops 10-års fødselsdag, 10. november 1959. I mellemtiden var troppen forøvrigt blevet til 2, så endnu flere piger kan få glæde af huset.

Gladsaxes borgmester, Erhardt Jacobsen, indviede huset og indmurede et fint dokument om husets tilblivelse. Han blev så begejstret for det udførte arbejde, at han fik kommunalbestyrelsen til at gå med til, at kommunen forærede troppen grunden på den måde, at den kun skal betales i tilfælde af, at huset bliver solgt til andet formål.

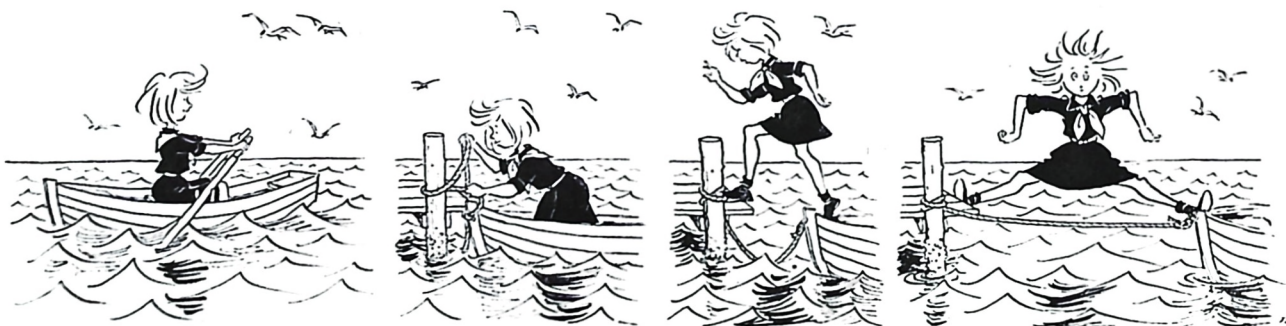
— Og da friluftsrådets repræsentant havde set huset, fik han udvirket, at tilskuddet fra tipsmidlerne blev fordoblet.

Sådan kan det altså gøres, og nu har Bagsværd-troppene også en „drengepatrulje“, idet byggemændene blev udnævnt til ærespatrulje. Et højtideligt dokument, skrevet på et gedeskind, stadfæstede denne historiske begivenhed.

H. N.

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

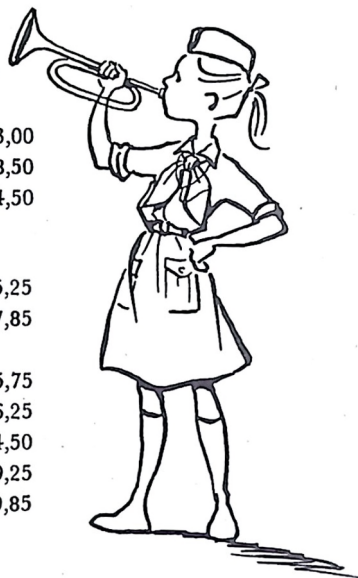


Til Sct. Georgsdag...

Gallasløjfe	0,60	Hat, 53-60 cm	23,00
Fløjtesnor	0,30	Hue, uld, 50-60 cm	8,50
		Hue, bomuld, 50-60 cm...	4,50

Hvide handsker

Macco, svær kvalitet, str. 5-9	5,25
Macco, svær kvalitet, med trykknop, str. 5-9	7,85
Vaffelstrikkede med lodden uldvrang,	
str. 6-7, børne	5,75
str. 7-9, dame	6,25
Bomuld, strikkede, 2 størrelser	4,50
Uldne, str. 10	9,25
Uld og crepe nylon, str. 10.....	9,85



Regnfrakker

Plastic, marineblå, stærk og smidig kvalitet, hætte, indskudt stykke foran, fylder kun lidt,

længde 80-85-90 cm.....	24,00
længde 95-100-105-110 cm...	25,50
str. 38-46	28,00

Plastic på lærred, marineblå, stærk kvalitet med svejsede sømme,

længde 80-85-90 cm	32,00
længde 95-100-105-110 cm...	37,00
str. 38-44	43,00

Sydveste, str. 54-58 cm

	8,50
--	------

Gummistøvler

Brune Codan Guldsegl,

str. 32-35	17,50
str. 36-40	19,50

NYHEDER

Jubilæumsmærkater til at sætte på breve o. a.
pr. stk. 0,05
Jubilæumsbogmærke,
vævet 1,25
Farvefoto af Jæger-
gården 0,25

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

DEPOTET HAR LUKKET PÅSKELØRDAG

REDAKTION: Ansvarshavende: Fru Annesofie Hermann. Redaktør: Frk. Ruth Estrup, Strandvejen 48 B, Hellerup.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1960 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 6. 4. 60



SAMSPIL

KONTAKTBLAD TIL FORÆLDRENE FRA DE FIRE SPEJDERKORPS

NR. 1

APRIL 1960

2. ÅRGANG

Sommerlejr - hvorfor?

Sommerlejren skal være det store eventyr for spejderne. De skal leve deres eget liv sammen med patruljekammeraterne, lære, at det betaler sig at ofre noget af egen bekvemmelighed for det fælles bedste og lære at tage vare på sig selv.

Og for føreren er det den store chance til at lære spejderne at kende, deres fortrin og fejl, bestyrke dem i og videre udvikle de første, lempe- ligt rette på de sidste.

For forældrene er det muligheden for at give deres børn gode oplevelser og god påvirkning i en sund kammeratskabskreds, lære dem, hvad der kræves i det daglige liv, når man skal gøre alting selv, lære dem at skønne på, hvad far og mor gør for dem hjemme.

Tager spejderarbejdet børenene fra hjemmene - nej, De får dem glade hjem - og mere taknemlige for deres hjem end nogensinde før. Tilrettelæg derfor i god tid Deres ferieplaner, så spejdertroppen eller flokken får sin chance.

Thorkild Glad.



Førerne frem ... !

Ser vi på vore fire spejderkorps i dag, tror jeg, man kan sige, at de har en stab af unge idealistiske førere, som mange organisationer kunne misunde dem - og som er et uvurderligt aktiv for samfundet.

I en tid, hvor fritidsbeskæftigelse er det store problem, løser de dette problem på eksemplarisk vis både for sig selv og spejderne og sætter et godt eksempel på opbyggende fritidsarbejde.

»Den fødte fører« - eksisterer han eller hun? Det gør de måske, nogle har mere naturlige evner for det end andre, men det gælder dog for de fleste, at evnerne må skoles, og erfaringer, som de ældre har gjort, bør videregives til de yngre.

Derfor har alle fire korps en omfattende og detaljeret førertræning. Særlig egnede og erfarne førere leder disse kursus, der omfatter alle kategorier fra de helt unge »vordende« førere til de afsluttende »Gilwellkursus« eller lignende kursus for de lidt ældre førere med nogen praktisk erfaring bag sig.

Efter foreliggende opgørelser for 1959 har ca. 1500 førere været på kursus af længere varighed fra alle fire korps. En ganske imponerende indsats af frivilligt, ulønnet fritidsarbejde; der siger noget om førerstabens idealisme og begejstring. Desuden er afholdt en mængde week-end-stævner for de enkelte divisioners førere og træning af ældre spejdere m. m.

Foruden en træning sker også en vis sortering og udvælgelse ved disse kursus, således at man stadig kan holde en vis standard på de førere, der skal påvirke den næste generation. Forældrerådene, som mange afdelinger har, kan jo også følge de førere, som de skal betro deres børn til.

Selve uddannelsen af spejderførere foregår i hovedsagen efter retningslinier, som Baden Powell, spejderbevægelsens grundlægger, selv angav. Føreren sættes på den menige spejders stade, leger selv spejderlegen sammen med fører-

(Fortsættes side 4.)

PATRULJE-systemet

Det lille barn leger med sine fingre og tær og med sin mor, det noget større barn leger med sit legetøj og forsvarer det mod andre børn, men heldigvis overvindes egoismen lidt efter lidt, og jo ældre børnene bliver, jo mere behov får de for at lege med andre. I børnehaven og i de første skoleklasser kniber det stadig, det enkelte barn henvender sig til »frøkenen« og sladrer om de andre. Kammeratskabsfølelsen arbejder sig frem, men det sker ikke uden svære fødselsveer. I ulvealderen begynder det at gå, men stadig kan børnene ikke undvære den voksne førers ledelse ved alle flokforetagender.

Men i 12-13 års alderen begynder lysten til at slutte sig sammen i mindre grupper på 5-6 at melde sig, mest udpræget for drenge-nes vedkommende. Dette bandeinstinkt, der er udbredt over hele jorden, er formodentligt lige så gammelt som menneskeslægten, og vi må gå ud fra, at det i stenalderen blot har medført, at drengene i små flokke har strejfet rundt i bopladsens omegn på jagt, men i vore dage, hvor den daglige tilværelse savner spænding, har det ofte ført til ungdoms-kriminalitet, når storbyernes drenge fulgte deres bandeinstinkt.

Baden-Powell så imidlertid klart, at dette instinkt kunne bruges i opdragelsens tjeneste, og som han selv siger, er det den væsentligste nyskabelse, pædagogisk set, som spejderbevægelsen har bragt med sig, og den kendsgerning, at det bruges i alle lande, hvor spejderbevægelsen har fået lov at virke, tyder på, at det er rigtigt.



Jeg kan godt lide en skarp kniv.

Men i praksis har mange forældre svært ved at forstå, at en dreng eller pige på 14-15 år kan tilrettelægge og lede arbejdet i en patrulje, hvor deres søn eller datter er medlem, men det viser sig ofte at gå forbløffende godt, navnlig de steder, hvor forældrene hjælper førerne med det administrative arbejde, så at disse kan tage sig af det egentlige: det opdragende arbejde blandt troppens medlemmer. Man må blot holde sig for øje, at patruljeførerne ikke er fuldt uddannede ledere, men ledere under uddannelse, der skal lære at lede, fordele ansvar, administrere, holde disciplin osv. ved at prøve det i praksis ud fra et andet pædagogisk princip, som blev lanceret i Amerika for ca. 100 år siden: »Learning by doing« (Man lærer ved at gøre noget i praksis).

Forældrene må tænke på, at deres egne børn også får den samme chance senere, når de kommer i den rigtige alder.

En voksen fører kunne uden tvivl lære spejderne de tekniske færdigheder langt hurtigere og mere effektivt ved at bruge gammeldags skolemetoder, men enhver, der kender lidt til moderne skoletanker ved, at skolen på mange måder har taget ved lære af spejderbevægelsens metoder: gruppearbejde i skolestuen, tropsinddeling ved redskabsøvelser i gymnastiksalen, elevforsøg i fysik og kemi, lejrskole, præfektssystem, skolefærdsspatrulje osv., osv., og det tyder på, at også fagpædagoger har indset, at patrulje-systemet er i pagt med fremtiden.

Derfor bør forældre ikke være alt for kritisk indstillede overfor deres børns patruljeførere, men vise dem tillid og hjælpe dem i deres arbejde, der kan være brydsomt nok, selv om de i patruljeførerpatruljen får al den hjælp, deres tropsfører kan give dem.

Der tales i vore dage meget om opdragelse til demokrati, og det nævnes gang på gang, at det allervigtigste i vore dage er at opdrage børnene til at kunne samarbejde (med det sædvanlige snobberi for udenlandske betegnelser kaldes det: »teamwork«!), og samtidig fremhæves det, at vi savner ansvarsbevidste ledere over alt i det komplicerede samfundsmaskineri. Kulturpessimisterne mener, at den stadig omsiggribende underholdningsindustri, film, radio og fjernsyn, i høj grad bidrager til at skabe en passiv tilskuermoralitet, som bør modvirkes med alle til rådighed stående midler.

Man har kaldt B.-P. et pædagogisk geni, og selv om man skal være forsigtig med store ord, er der nok noget om det, for det var netop disse to faktorer, der i årene

(Fortsættes side 4.)

HVAD ER

Spejderhjælpen?



Sidste år skrev vi i disse spalter om spejder-nes lodseddelsalg og raslen med bøsser på mærkedage. Hvis De ikke husker artiklen, ved De hjemme fra, hvordan det for nogle børn og i hvert fald alle hjem er en belastning, at så mange institutioner har fundet ud af, at spejdere er gode sælgere.

Da der for hvert år opstår flere mærkesalg og bortlodninger, har vi i korpserne taget problemet op på fælles basis: kunne vi ikke selv gøre noget, kunne vi ikke selv etablere en hjælpetjeneste og helst på en helt ny maner? Vi er standset ved og har fået lov til at overtage en idé, som norske pigespejdere med stigende held har praktiseret i fire år. I stedet for at gå med bøssen eller med lodsedler har pigespejderne i Norge sat tre dage af hvert efterår til arbejds-tjeneste, to og to går de ud og arbejder for en timeløn af mindst en krone. De påtager sig alt arbejde, som børn og unge kan udføre: rengøring, sølvtøjspudsning, børnepasning, gravning i haverne, opsamling af spildfrugt osv. De er i forvejen bestilt, og hvert barn er udstyret med et kort, som arbejdsgiveren udfylder.

Her i landet tager drenge- og pigespejderne opgaven op i fællesskab. Vi har kaldt aktionen »Spejderhjælpen«. Justitsministeriet har stillet sig meget positivt over for ideen og givet tilladelse til, at der stiftes et »Spejdernes fond til støtte for syge og vanskeligt stillede børn, stiftet af DDP, DDS, KFUK-og KFUM-spejderne i Danmark«. Formand for fonden er direktør for børne- og ungdomsforsorgen i Danmark, H. Horsten, medlemmer af bestyrelsen er seminarirektor Åge Nørfeldt, dr. med. Gudrun Bruun og en repræsentant for hvert af korpserne. Pengene skal gå til hjælp for syge, vanskeligt stillede børn, som ikke effektivt hjælpes på anden måde, idet man arbejder under mottoet: »Raske børn hjælper syge børn«.

Hos os har vi afsat dagene 12.-18. september, vi har taget flere dage end de norske spejdere plejer, fordi der jo skal jobbes

efter skoletid, og hensyn må tages til særlig travle lektiedage. Det er målet, at spejderne tjener 5 kr. hver, og ulveunger, smutter og meiser 2. Mens man i Norge ligefrem ned-sætter et arbejdsbureau, hvor alle kan henvende sig, er det her i landet meningen, i hvert fald i år, at ordne sig med hjem, man kender, tante hjem, Sct. Georgsgilde- og Rotary hjem osv. Det er en frivillig sag, om en trop vil være med i aktionen. Men det var tanken, at en fører med sit tropsråd bag sig måske nemmere kunne sige nej til henvendelser om mærkesalg, når han eller hun kunne henvise til, at spejderne har deres egen hjælpetjeneste. Det står naturligvis også troppene i en by frit for, om de i fællesskab lægger en arbejdsplan, eller om de arbejder hver for sig, idet der under alle omstændigheder skal afregnes direkte til eget korpshus.

Korpsernes Public-Relationsudvalg vil sørge for behørig presse, før Spejderhjælpen sætter ind, og muligvis også for radioudsendelse. Det vil stå til førerne at sørge for, at børnene ikke sendes ud i opgaver, de er for små eller for uøvede til at løse tilfredsstillende, da et dårligt udført job selvsagt kun vil skaffe uvilje og kritik.

Vi beder hjemmene se med velvilje på Spejderhjælpen og sætte sig ind i dens idé. Hvis Spejderhjælpen slår an i Danmark, skulle det blive en årligt tilbagevendende aktion.

Man kan undre sig over, at vi begynder i et år, hvor jubilæumsbegivenheder i to af korpserne trækker på kræfter og ideer, men lejre og fester vil jo især komme børnene til gode, og vi vil gerne, at det skulle kunne ses, at spejderne ikke bare fester for sig selv – de kan også nå at tjene samfundet og hjælpe andre!

Annesofie Hermann.



Se dig ikke tilbage, Akela, det er 1. april.



kammerater, lever patruljelivet i telt og med egen forplejning, og ind imellem disse praktiske spejderøvelser gives instruktioner af mere teoretisk-pædagogisk art. Det er en metode, der kræver megen åndelig smidighed ved stadig at skulle skifte mellem leg og alvor, men metoden er meget givende, meget intensiv, og de fleste førere regner disse kursus blandt deres bedste spejderoplevelser.

Det er vigtigt, at vore førere – Deres børns førere – får bedst mulig lejlighed til at deltage i kursus og stævner. – Hele arbejdets standard og kvalitet afhænger deraf. Alle spejderforældre, der har mulighed derfor, bør derfor virke for, at førerne får tid og råd til at deltage.

Thorkild Glad.



1904-08 fik ham til at tænke over sit lands fremtidsudsigter. Han så det behov, der ville komme for samarbejdsvilje og ansvarsbevidste ledere, og den fare for demokratiet, som tilskuermoraliteten frembød, og derfor udformede han på basis af sit livs erfaringer det opdragelsesprogram, som spejderbevægelsen er, hvor drenge og piger får lov til at udvikle sig efter deres egne forudsætninger i et gunstigt miljø, hvor kammeratskab, ordholdenhed, pligtfølelse og aktiv indsats for andre kan trives, og hvor de unge kan få en rigtig samfundsmæssig indstilling ved at se de opbyggende og nedbrydende kræfter gøre sig gældende i det lille billede af det store samfund, som patruljen er.

Set i dette perspektiv kan man måske bære over med fejl og mangler, der skyldes personer, men ikke komme udenom patruljesystemet, for det er nok den mest effektive metode til at opdrage børn og unge til gode samfundsborgere.

Svend Ranvig.

Hvem er hvem



Det Danske Pigespejderkorps (de blå pigespejdere).

Blå uniform med grønt halstørklæde.

Korpskontor: Lundsgade 6, København Ø.



KFUK-Spejderne i Danmark (de grønne pigespejdere).

Grøn uniform med grønt slips.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.



Det Danske Spejderkorps (de gule spejdere).

Khaki uniform med tørklæde i forskellige farver.

Ulveungerne blå sweater.

Sospejderne: Blå uniform m. lyseblåt tørklæde.

Korpskontor: Frydensallévej 32, København V.



KFUM-Spejderne i Danmark (de grønne spejdere).

Grøn uniform med rødt halstørklæde.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.

Disse fire spejderkorps er tilsluttet den internationale spejderbevægelse.

Redaktion: Kontaktudvalget for de fire danske spejderkorps.
Ansv. redaktør: Thorkild Glad.

SPEJDERDEPOTERNE

- ★ Således kaldes spejderkorpsets forretninger til forhandling af lejr- og spejderudrustning.
- ★ Man bestræber sig for at have det billigste og mest hensigtsmæssige udstyr, og ekspedienterne er sagkyndige og vil råde spejdere og forældre bedst muligt.

Køb ikke overflødig udstyr, køb ikke luksusting, men i første omgang de gode, solide og gennemprøvede ting, der er godkendt af korpset. Skal der senere findes lidt mere hobby- og luksusprægede ting til fødselsdagsgaver m. m., har depoterne det også, men regn ikke dem med, når man taler om »spejderudstyret«, der i virkeligheden er billigt, når besparelserne i søndagstøj medregnes.